

‘Η ιστορία πού διδάσκονται τὰ ‘Ελληνόπουλα στή Β. Ήπειρο!

του Άπ. Π. Παπαθεοδώρου

10

Πολύς λόγος γίνεται –καί δικαίως– γιά τή διδασκαλία τής ιστορίας στά παιδιά μας στά σχολεία τής Γενικής Έκπαιδεύσεως [Α/θμιας καί Β/θμιας, ή τό όρθότερο, Δημοτικής (Στοιχειώδους) καί Μέσης], ιδιαίτερα μέ άφορμή τήν ιστορία τής ΣΤ’ Δημοτικού – καί μόλις πρόσφατα καί τής Γ’ Λυκείου. Πρόκειται, μάλιστα, περί σοβαρωτάτων λαθών παραλείψεων, παραχαράξεων κ.λπ., τά όποία έπεσήμανε καί τό ‘Ανώτατο Έκπαιδευτικό Ίδρυμα τής χώρας, ή ‘Ακαδημία ‘Αθηνών. Έλπίζομεν, ότι, έπί τέλους ή σημερινή νεοεκλεγείσα Κυβέρνηση νά άντιμετωπίση

ριζικά καί δεόντως τό θέμα.

Υπάρχουν, όμως, καί άλλα Έλληνόπουλα, εκείνα στή Β. Ήπειρο καί τή λοιπή ‘Αλβανία, τά όποία διδάσκονται ιστορία, όχι καν Έλληνική, αλλά ‘Αλβανική, μέ έπί πλέον, άπόλυτα άνθελληνικό καί μέ έπεκτατικές τάσεις πνεύμα, μέ αύθαίρετα καί άτεκμηρίωτα συμπεράσματα, μέ τήν ένοχη, δυστυχώς, άνοχή καί τής Έλληνικής Κυβερνήσεως.

Σημειώνουμε, στή συνέχεια μερικά κραυγαλέα δείγματα, άντλημένα από τά σχετικά σχολικά έγχειρίδια τών 5ης καί 6ης τάξεων του βαταξίου σχολείου, καί σχετιζόμενα κυρίως μέ τήν

‘Ελληνική Ίστορία, τόν Πολιτισμό καί τίς Έλληνοαλβανικές σχέσεις, πού άφορούν καί τή Β. Ήπειρο συνταχθέντα από ‘Αλβανούς μόνον συγγραφείς, καί μεταφρασμένα, άπλως, στήν Έλληνική, γιά τά ΒΗπειρωτόπουλα.

Ευελπιστούμε, ότι έτσι θά συγκινήσουν κάποιους άρμοδίους εκάτέρωθεν, ώστε νά θέσουν σ’ ένέργεια τήν άπό έτών προβλεπομένη μικτήν Έπιτροπή προς εξέταση καί άντιμετώπιση του θέματος, σύμφωνα μέ τά πραγματικά ιστορικά δεδομένα καί τήν ιστορική άλήθεια, πού ύπηρετεί καί ή Έπιστήμη:

Α’. Βιβλίο 5 (5ης τάξεως). 1. (σελ. 24-25): Έπεκτείνει τήν κυριαρχία τών αρχαίων Ίλλυριών «μέχρι τόν ‘Αμβρακικό Κόλπο στο Ν(ότο)», ενώ οι μόνες, βασικά, ιστορικές πηγές, δηλ. οι ‘Αρχαίοι Έλληνες, θέτουν ως Νότιο όριο αυτών τόν Γενούσο (Σκούμπι) ποταμό καί τήν παράλληλη Έγνατία Όδό, πού άποτελούν καί τά Βόρεια όρια τών ‘Ελλήνων, έν προκειμένω, Ήπειρωτών: «Ταύτην δέ τήν

(Έγνατίαν) Όδόν έκ τών περί τήν ‘Επίδαμνον καί τήν ‘Απολλωνίαν τόπον ιούσιν (=πού κατοικούν), έν δεξιᾷ μέν έστι τά Ήπειρωτικά έθνη κλυζόμενα (=πού περιβρέχονται) τῷ Σικελικῷ πελάγει, μέχρι του ‘Αμβρακικού Κόλπου, έν άριστερά δέ τά όρη τά τών Ίλλυρικῶν». (Στράβ. Ζ’. 322) καί «Έλληνές εἰσιν, Ήπειρώται καλούμενοι, άχιρ ‘Επίδαμνου πόλεως, ήπερ έπιθαλασσία οικείται». (Προκοπίου: Πόλεμοι Γοτθικοί, Ι. 15).

Ός προς τήν Ίλλυρική γλώσσα όμολογοῦν (σ. 25): «Οἱ Θρακες, όπως καί οι Ίλλυριοί, δέν έχουν αφήσει γραπτή τή γλώσσα τους».

Έν τούτοις, δίπλα στους Ίλλυριούς παραθέτουν εικόνα νομίματος μέ έλληνικά γράμματα!

2. Τούς Μακεδόνες τοποθετοῦν «‘Ανατολικά τών Ίλλυριῶν, πέρα άπό τή λίμνη Λυχνίδα (Οχρίδα)», ήτοι καλύπτοντας καί τά σημερινά Σκόπια (ΠΓΔΜ-FYROM), καί τούς θεωροῦν, περίπου, ως ίδιον Έθνος, μέ σωρεία άντιφάσεων, όπως π.χ.: «Μέρος του

πληθυσμοῦ (αυτοῦ), πού ζοῦσε στα δυτικά εἶχε Ίλλυρική καταγωγή. Οἱ κάτοικοι του άνατολικου μέρους εἶχε θρακική προέλευση, ενώ εκείνοι του νοτίου μέρους ‘Ελληνική» (σ. 25)! ‘Αλλαχού (σ. 41) γενικεύει τόν (ύπερβολικό καί φανατικό) χαρακτηρισμό τών Μακεδόνων έκ μέρους του Δημοσθένη ως «βαρβάρων», πού εἶχε, όμως, σχέση μόνο μέ τή Μακεδονική διάλεκτο έναντι τής ‘Αττικής τοιαύτης καί δέν άποτελοῦσε γενικόν έκ μέρους τών λοιπών ‘Ελλήνων χαρακτηρισμό. Γι’ αυτό καί ό Μ. ‘Αλέξανδρος ήγείτο τής μεγάλης του Έκστρατείας ως ‘Ηγέτης τών Πανελλήνων!

‘Επικαλοῦνται μάλιστα ως έπιχείρημα καί ότι δέν τούς έδέχοντο στους ‘Ολυμπιακούς ‘Αγώνες ως «βαρβάρους» (σ. 39), ενώ, άπλως, δέν αναφέρονται ως μη διακριθέντες σέ ‘Ολυμπιακούς άγώνες, ενώ αναφέρουν τούς Ήπειρώτες, ως ‘Ολυμπιονίκες.

Γίνεται καί μνεία τής ενάρξεως τών ‘Ολυμπιακῶν ‘Αγώνων έσφαλμέ-

να, τό 76 π.Χ. αντί του 776 π.Χ. (σ. 39).

3. Θεωροῦν «αυτόχθονες» τούς Ίλλυριούς ενώ τούς Έλληνες χαρακτηρίζουν «κατακτητές», πού κατήλθαν άπό τό «Βορρά», ως «μετανάστες» (σ. 27). Θεωροῦν δέ τούς ‘Αλβανούς ως «άπογόνους τών Ίλλυριῶν». Μεταξύ τους, όμως, υπάρχει ένα κενό πλέον τών 10 αιώνων (2ος - 12ον αι. μ.Χ.)!

4. Κατατάσσουν στα αρχαία «Ίλλυρικά φύλα» καί τούς –άνυπάρκτους τότε– ‘Αλβανούς καί –τό άκόμη ψευδέστερο– τούς άναμφισβήτητα Έλληνες Ήπειρώτες Μολοσσούς –οι όποιοι διακρίνονται καί στους ‘Ολυμπιακούς ‘Αγώνες Μολοσσούς, καθώς καί τούς Χάονες, μέ τό μεταγενέστερο ‘Αργυρόκαστρο, τή Φοινίκη, τήν ‘Αντιγόνηια κ.ά., τήν όποία, έν τούτοις, στή συνέχεια άποκαλοῦν– μαζί μέ τό Δυρράχιο (‘Επίδαμνο) ‘Ελληνική (άποικία) (σ.σ. 60-62)!

Αὔριο ή συνέχεια

Ἡ ἱστορία πού διδάσκονται τὰ Ἑλληνόπουλα στή Β. Ἡπειρο!

τοῦ Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου

20

Οἱ ἀντιφάσεις καί ἱστορικές αὐτές παραχαράξεις συνεχίζονται μέ τήν περιγραφή τοῦ «Βασιλεῖς τῶν Μολοσσῶν» καί τοῦ «Πύρρου τῆς Ἡπείρου», ὡς... «Ἰλλυριῶν», ἐνῶ τούς Θεσπρωτούς καί τούς Χάονες ἀποκαλοῦν ἐδῶ «βαρβάρους» καί τή Δωδώνη ἀπλῶς «Πελασγική» (σ.σ. 68-70).

5. Ὡς πρὸς τόν «Ἰλλυρικό Πολιτισμό» (σ.σ. 72-73) ἀναγνωρίζουν, ὅτι «Οἱ Ἰλλυριοὶ δέν ἄφησαν γραπτή τή γλῶσσα τους, πλὴν «περίπου 1.000 λέξεις», ἀλλά... «ἔχουν ἀναπτύξει τή λογοτεχνία, τή μουσική καί τό θέατρο» καί συγγραφείς

τόν «φιλόσοφο Φιλονίδη τόν Δυρραχινόν μέ... 45 βιβλία γιά τήν ἱατρική καί... τόν... Πύρρο τῆς Ἡπείρου μέ βιβλία γιά τήν πολεμική τέχνη καί τούς πολέμους κ.τ.λ.»!

6. Σέ ἰδιαίτερο κεφάλαιο «Οἱ Ἄλβανοὶ στή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία (5ος-11ον αἰ.)», τότε πού δέν ὑπῆρχαν ἱστορικά οὔτε Ἰλλυριοὶ οὔτε Ἄλβανοί, ἀλλά μόνον ὁ ἐναπομείνας γεωγραφικός ὄρος «Ἰλλυρία», ἐξ οὗ καί «οἱ Ἰλλυριοὶ Αὐτοκράτορες», λόγω γεωγραφικῆς μόνο καταγωγῆς (Ἰουστιανός κ.λπ.), ἐν τούτοις καταγράφει ψευδεπιγραφή ἐνότητα «Οἱ Ἄλβανοὶ στήν

Ἀνασούσταση τῆς Αὐτοκρατορίας», μέ τρία δῆθεν «θέματα ἀλβανικῶν ἐδαφῶν»: «Δυρραχίου, Νικοῦπολης καί... Θεσσαλονίκης»! (σ.σ. 80-82).

Κατά τό κεφάλαιο «Ἡ Ἀρμπερία τόν 11ον-15ον αἰ.» (σ. 112), περιέργως τὰ «Ἀλβανικά ἐδάφη» ἀπεκλήθησαν Ἀρμπερία καί οἱ κάτοικοι Ἀρμπέροι καί ἀπό τούς ξένους Ἄλβανία καί Ἄλβανοί. Πῶς, ὅμως, καί γιατί καμμία ἐξήγηση! Ἐν τούτοις, ἀπέκτησαν ξεχωριστό πολιτισμό καί γλῶσσα, μέ βάση τόν Ἰλλυρικό! Γνωρίζομε, ὅμως, ὅτι αὐτός καί ἡ γλῶσσα του σταμάτησαν ἀπό τούς Ρωμαίικους χρόνους!

Γίνεται λόγος ἐπειτα γιά κάποιο κράτος τῶν Ἀρμπέρ μέ ἡγεμόνα τόν Δημήτρη (1208) (σ. 114), γιά τή Σερβική κυριαρχία καί ἐποίκηση τῶν Σέρβων, μέ μεγάλες διαστάσεις, ἰδίως, στό Κόσσοβο! Καί καταλήγει στά μεγάλα Ἀλβανικά Πριγκιπάτα (13-14ον αἰ.) τοῦ Δυρραχίου, τῆς Σκόδρας καί τῆς Ἄρτας, τὰ

ὅποια «διαλύθηκαν ἀπό τούς μεταξὺ τους πολέμους». Αὐτό ἐπιβεβαιώθηκαν τὰ Βενετικά καί, πρό πάντων, τὰ Ὄθωμανικά στρατεύματα, στά ὅποια ἀρχικά ἀντέστησαν, ἰδίως οἱ Χριστιανοὶ Ἄλβανοί – ἀλλά καί Ἡπειρώτες ὑπὸ τόν Γ. Καστριώτη ἢ Σκεντέρμπεη, ὁ ὁποῖος, ὅμως, αὐτεπικαλεῖτο «Ἡπειρώτης» καί τελικά τιμᾶται ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν «Ἐθνικός ἥρωας τῶν Ἀλβανῶν».

Τό βιβλίο καταλήγει μέ τούς «Ἀλβανούς Οὐμανιστές», στοὺς ὁποῖους κατατάσσει καί διαφόρους Ἕλληνες, καί Ἑλληνοκυπρίους, ὅπως τούς Δυρραχιώτη Ἀνδρέα Ἀλέξη, Μιχαήλ Ἀρτιώτη, πατέρα καί υἱόν Ὀνούφριο, ζωγράφους κ.ἄ. Ἀναφέρεται, τέλος, καί σέ ἓνα Σχολεῖο τῶν Ἀλβανῶν στή Βενετία τό 1502 (σ. 130), ἐνῶ εἶναι πασίγνωστο ὅτι τό πρῶτο πραγματικό κανονικό Ἀλβανικό σχολεῖο ἰδρύθηκε στήν Κορυτσά μόλις τό 1887 ἀπό τόν Παντελεὴ Σωτήρη (σ. 92), πού πήρε καί

τό ὄνομά του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπὸ αἰῶνων ἔβριθαν τὰ Ἑλληνικά σχολεῖα σ' ὀλόκληρη τήν κληθεῖσαν ἀργότερα Β. Ἡπειρο (Α' Π.Π.: Ἡ Παιδεία στή Β. Ἡπειρο μετὰ τό '21. Ἀνάτ. Ἀθ. 1988 σ. 356). Βλ. καί βιβλίο 6-6ης 8ταξίου, ὅπου ἐπισημαίνονται καί κάποιες σχετικές προσπάθειες «πατριωτικῶν συλλόγων τῶν ξενιτεμένων Ἀλβανῶν» (σ. 93).

Β' Βιβλίο 6 (6ης τάξεως) (Α' ἔκδ. 1996). Γιά τήν «Ἀλβανία στόν 16ο καί 17ον αἰ.», ὁμολογεῖται ὅτι μόνον ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι –προφανῶς οἱ Ἕλληνες (Βορειο)Ἡπειρώτες– πληρώνουν εἰδικό φόρο (τζιτζέ), καί ὅτι «στή διάρκεια πολέμων μέ τούς κατακτητές οἱ πόλεις ἔπαθαν σοβαρές ζημιές. Πολλοὶ ἀπὸ τούς κατοίκους τους ἔχασαν τή ζωή τους...». Δεδομένου ὅμως ὅτι πόλεμοι-ἐξεγέρσεις κατὰ τοῦ κατακτητοῦ γίνονταν μόνον ἀπὸ τούς Χριστιανούς-Ἡπειρώτες, ἐνῶ οἱ Ἀλβανοὶ κατελάμβανον καί

ὑψηλές θέσεις στόν Τουρκικὸ Στρατό (Τ.Σ.) καί τή λοιπὴ Τουρκικὴ Δ/ση, ἐπομένως, οἱ καταστροφές αὐτές ἀνήκουν στοὺς Ἕλληνες. Καί οἱ ἀναπτυσσόμενες πόλεις στόν 17ον αἰ. στήν –ἐνιαία– Ἡπειρο δέν εἶναι ἄλλες ἀπὸ τίς Ἑλληνικές, πού προβάλλονται, ὅμως, ὡς «Ἀλβανικές» (Αὐλώνα, Ἀργυρόκαστρο, Ἰωάννινα, μέχρι καί Πρέβεζα κ.ἄ.) (σ.σ. 34-35). Μὲ τό ἴδιο πνεῦμα ἀναπτύσσεται καί ἡ «Ἀλβανικὴ παιδεία καί κουλτούρα». Οἱ Ἑλληνικές πόλεις, ὅπως ἡ Μοσχόπολη καί οἱ λόγιοι, καλλιτέχνες κ.λπ., ἐντάσσονται στήν «Ἀλβανικὴ παιδεία καί κουλτούρα»! Τονίζουν μάλιστα καί ἐδῶ, ὅτι τό ψευδέστερο...! Ὅτι δηλ. δῆθεν στά Ἰωάννινα τοῦ «Πασαλικίου τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦσαν Ἀλβανοί»!

Ἀῦριο ἢ συνέχεια

Η ιστορία πού διδάσκονται τὰ Ἑλληνόπουλα στή Β. Ἡπειρο!

του Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου

3ο

Από τό κεφ. «Ἡ Ἀλβανία στόν 19ο καί ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ.» (σ. 84) ἐπισημαίνουμε ὅτι ἡ Ἑνωσις τῆς Πρισορένης (1879) δέν ἐγίνε «γιά τήν προάσπιση τῆς Τσαμουριάς ἀπό τόν διαμελισμό» -στήν ὁποία συμπεριλαμβάνουν καί τὰ Ἰωάννινα, καί τήν ἐπεκτείνουν μέχρι καί τήν Πρέβεζα- ἀλλά γιά ἓνα εἶδος αὐτοδιοικήσεως (σ. 90) «ὑπό τήν Τουρκική Διοίκηση»! Στή συνέχεια καυχῶνται καί διότι «Οἱ Ἀλβανοί πρόσφεραν πολύ μεγάλη συμβολή στήν ἐπανάσταση τῶν Νεοτούρκων (1908), ὅποτε δημιούργησαν Συλλόγους, καί ἀνοιξαν λέσχες, ἀλβανικά σχολεῖα κ.λπ. ἄν καί θρῆκαν κάποιες «ἀντιδράσεις».

Ἀναφέρονται, ὁμοίως καί σέ Ἀλβανικές ἐξεγέρσεις τό 1910-1912, ἐνώ του-

ναντίον, οἱ Ἀλβανοί καί οἱ Τσάμηδες ἦσαν ἐνταγμένοι στόν Τουρκικό Στρατό καθ' ὅλον τόν Α' ἀπελευθερωτικό Βαλκανικό Πόλεμο [Α'.Π.Π. Οἱ Μουσουλμάνοι Τσάμηδες καί οἱ Ἀλβανοί στόν Α' Βαλκανικό Πόλεμο (1912-13) κατὰ τό Ἀρχεῖον Ν. Χαντέλη, Πρ. Λόγος Ἰωάννινα, 21.2.06, Ἡπ. Μέλλον Ἀθ. Φεβ. 06]]. Καί αὐτή ἄλλωστε ἡ ἀνακήρυξη Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀλβανίας (28 Νοεμβρίου 1912) ὑπό τόν Ἰσμαήλ Κεμάλ-Βλῶρα ἐγίνε, βασικά, μέ ὑποκίνηση καί ὑποσχέσεις γιά τή «Μεγάλη Ἀλβανία», κυρίως ἀπό τούς Ἴταλούς.

Ἐν τῷ μεταξύ στίς 12.10.1912 ὁ Ἐσάτ Πασᾶς Τοπτάνι, μέ ὑποκίνηση, βασικά τῶν Αὐστροουγγαρέζων προέβη σέ σχηματισμό ἄλλης κυβερνήσεως

στό Δυρράχιο, ὡς «Γερουσία τῆς Μέσης Ἀλβανίας».

Σχετικά μέ τήν Κυβέρνηση τοῦ Ἰσμαήλ Κεμάλ (σ. 103) ἀναγράφονται νέες ἀνακρίβειες καί δαστροφή τῶν γεγονότων, ὅπως ὅτι: α) «Μέ τόν Α' Βαλκανικό Πόλεμο οἱ Ἑλληνικές δυνάμεις εἶχαν καταλάβει τήν Τσαμουριά, εἶχαν κυκλώσει τὰ Γιάννινα καί προελαύνουν πρὸς τ' ἄλλα μέρη τῆς Ν. Ἀλβανίας». (Σ.Σ.: δηλ. ὀλόκληρη τήν ἐνιαία Ἡπειρο ἀποκαλοῦν «Τσαμουριά» καί «Ν. Ἀλβανία»!). β) Ὅτι δῆθεν, «Ἡ κυβ/ση τοῦ Ἰσμ. Κεμάλ κήρυξε οὐδετερότητα ἀπέναντι στοῦ (Βαλκαν. Πολέμου)». Οἱ «Ἀλβανικές δυνάμεις ὁμως, ἦσαν ἐνταγμένες στόν Τουρκικό Στρατό! Ἀναγνωρίζεται, πάντως, ὅτι «Τά Ἑλληνικά στρατεύματα κατέλαβαν τήν Κορυτσά, τὰ Γιάννινα τήν Ἐρσέκα, τό Λεσκοβίκι, τήν Πρεμετή, τό Ἀργυροκάστρο, τό Τεπελένι, κι ἔφτασαν μέχρι τό Μπεράτι» (σ. 104). γ) Ὑποστηρίζεται ὅτι οἱ Μεγάλες Δυνάμεις ἀποφασίζουν τόν διαμελισμό τῶν Ἀλβανικῶν ἐδαφῶν καί ἰδίως «γιά τὰ ΝΑ σύνορα ἡ Διάσκεψη ἀποφάσισε στίς 11.8.1913 νά δώση στήν Ἑλλάδα τό μεγαλύτερο μέρος τῆς Τσα-

μουριάς καί ἄλλα ἀλβανικά μέρη ΝΑνατολικά» (σ.σ. 105-106).

Συνέβη, ὁμοίως, ἀκριβῶς τό ἀντίθετο: Ἀπελευθερωθέντα ἤδη ἀπό τόν Ἑλληνικό Στρατό ἐδάφη τῆς ἐνιαίας Ἡπείρου, ἦτοι μέχρι τή γραμμή Ἀκροκεραυνεία ὄρη, Β. τῆς Χιμάρας-Τεπελένι-Κλεισοῦρα κ.λπ., ἀνέκαθεν Ἑλληνικά, ἀπεσπῶντο ἀπό τόν Ἐθνικό Κορμό αὐθαίρετως, πέρα ἀπό κάθε δίκαιο καί ἐρήμην τῶν κατοίκων, ὑπέρ τοῦ γιά πρώτη φορά, τεχνητοῦ, προφανῶς νεοϊδρυθέντος ἀπό τίς Εὐρωπαϊκές Δυνάμεις Ἀλβανικοῦ κρατιδίου, μᾶλλον ὡς προτεκτοράτου τους (Πρωτόκολλο τῆς Φλωρεντίας 17.12.1912 κ.έ.). Αὐτό προκάλεσε καί τό γνωστό μέχρι σήμερα διαιωνιζόμενο, ὑπό διάφορες μορφές ΒΗπειρωτικό Ζήτημα (Α' Π.Π.: Ὁ Αὐτονομιακός Ἀγῶνας τῆς Β. Ἡπείρου 1914, Ἀθ. 1985, 17 κ.έ.).

Τά ὄνειρα, πού τούς ἐνέπνευσαν οἱ Εὐρωπαϊκές Δυνάμεις, καί δὴ Ἰταλία καί Αὐστροουγγαρία, ἐξέθρεψαν καί τή Μεγάλη Ἰδέα τῆς «Μεγάλης Ἀλβανίας», ὅπως ἐμφανίζεται καί ἐδῶ ὑπό ἄλλην μορφήν: Γιά νά δικαιολογήσουν οἱ Ἀλβανοί τήν ὑπαρξη Ὁρθοδόξων

στίς διεκδικούμενες, δῆθεν, ἐκτάσεις τους, διατύπωσαν τήν ψευδοθεωρία, ὅτι ἐφαρμόζετο γενοκτονία μέ τίς πιέσεις γιά ἀλλαξοπιστία, ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τῶν Ἀλβανῶν Μουσουλμάνων καί τῶν Καθολικῶν στό Βορρά, ἦτοι στό Κόσσοβο καί τό Μαυροβούνιο (σ.σ. 107-108).

Στή «Ν. Ἀλβανία», ὅπως ἀποκαλοῦν τήν Ἡπειρο, συνέλαβαν τό ἀποκορύφωμα τῆς ἱστορικής διαστρεβλώσεως: Τόν ἥρωικό βῆμνον Αὐτονομιακόν Ἀγῶνα τῶν ΒΗπειρωτῶν (1914), προκειμένου νά ματαιώσουν τήν ἐνωμάτωσή τους στό νεότευκτο Ἀλβανικό κρατίδιο, τόν ἀποκάλεσαν «Πόλεμο -δικό τους- ἐναντι στόν Ἑλληνικό σωθινισμό»! (σ.σ. 108-109)!

Μεταφέρω αὐτολεξεῖ τό διαβόητο αὐτό κείμενο, μέ κάποιες μόνον (σέ παρενθέσεις) ἐπιγραμματικές ἐπισημάνσεις, μέ τίς πρωτοφανεῖς ἱστορικές διαστρεβλώσεις καί φαντασιοπληξίες:

«Μέ βαρεῖα πολιτική κατάσταση δημιουργήθηκε καί στήν Κ. Ἀλβανία (δηλ. τῆ Β. Ἡπείρου!). Ἡ Ἑλλάδα κατέλαβε τήν Τσαμουριά (δηλ. ὀλόκληρη σχεδόν τήν Ἡπειρο!) 3 καί ἄλλα Ἀλβανικά μέρη

(ποιά ἄραγε;). Ὅμως ἐμεινε ἀνικανοποίητη ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Διάσκεψης τῶν Πρεσβευτῶν τοῦ Λονδίνου, διότι ἤθελε νά καταλάβη ὀλόκληρη τήν Κ. Ἀλβανία (δηλ. τήν ἐλεύθερη ἤδη Β. Ἡπειρο!). Γι' αὐτό καί ὕστερα ἀπό τόν καθορισμό τῶν συνόρων τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους ἀπό τίς Μ. Δυνάμεις. Ὁ Ἑλληνικός Στρατός συνέχισε νά παραμένῃ στίς νότιες περιοχές, πού εἶχε καταλάβει (δηλ. τὰ εἶχε ἀπελευθερώσει) στή διάρκεια τοῦ Α' Βαλκανικοῦ Πολέμου.

»Οἱ Μ. Δυνάμεις (Μ.Δ.) ζήτησαν ἀπό τήν Ἑλλάδα ν' ἀποσύρη τὰ στρατεύματά της ἀπό τό Ν. τμήμα τῆς Ἀλβανίας, πού εἶχαν ἀποφασίσει νά μείνη (δηλ. νά ἐνωματωθῆ αὐθαίρετα) στό Ἀλβανικό κράτος. Μιά καί ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση δέν μπορούσε νά ἐναντιωθῆ ἀνοιχτά στίς ἀποφάσεις τῶν Μ. Δυνάμεων. Προσπάθησε νά ἀναβάλῃ τήν ἀπόσυρση τοῦ Στρατοῦ της στήν Ἀλβανία» (ἐνῶ συνέβη, δυστυχῶς, τό ἀντίθετο ἐκ μέρους τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως! Βλ. Α' Π.Π. Ὁ Αὐτονομιακός Ἀγῶνας τῆς Β. Ἡπείρου ἔ.δ. σ. 20).

Ἀῦριο ἡ συνέχεια

Ἡ ἱστορία πού διδάσκονται τά Ἑλληνόπουλα στή Β. Ἡπειρο!

τοῦ Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου

4ο

Στό μεταξύ, ἡ Ἑλλην. Κυβέρνηση σκάρωσε νέα σχέδια νά πραγματοποιήσῃ ἀπόλεμα τά σωβινιστικά σχέδια. Προσπάθησε νά ὑποκινήσῃ στή Ν. Ἀλβανία ἓνα ἀνεξάρτητο, τάχα, κίνημα ἐνάντια στήν ἔνωση τῶν Νότιων ἐδαφῶν μέ τήν Ἀλβανία. (Κι ἐδῶ συνέβη, δυστυχῶς τό ἄκρως ἐπίσης ἀντίθετο μέ τήν πραγματικότητα!). Οἱ σωβινιστές ἔλεγαν τούς Ἀλβανούς τῶν Ν. περιοχῶν "Ἕλληνες καί τή Ν. Ἀλβανία Β. Ἡπειρο" (Σ.Σ. δηλ. κατά τή θεωρία αὐτή, οἱ ἀνεκάθεν "Ἕλληνες αὐτοί τῆς Β. Ἡπείρου, ἦσαν "Ἀλβανοί", πού ἐξελληνίσθησαν, πολε-

μοῦσαν, ὅμως κατά τῶν καταχθονίων σχεδίων ἐξαλβανισμοῦ!». Ὅποια δολιότης!).

(Καί συνεχίζει τό ἀπίθανο κείμενο:)

«Γιά νά πετύχουν τοῦ σκοποῦ τους οἱ Ἕλληνες σωβινιστές, ὄργανωσαν στίς 2.3.1914 (15.2.14) στό Ἀργυρόκαστρο ἓνα "Ἡπειρωτικό Συνέδριο", πού ἀνακήρυξε τήν "Ἀὐτονομία τῆς Β. Ἡπείρου" καί σχημάτισε τήν "προσωρινή κυβέρνηση", μ' ἐπί κεφαλῆς τόν Γ. Ζωγράφο (πρ. ΥΠΕΞ Ἑλλάδας). (Σ.Σ.: Τό ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλην. Κυβέρνηση, ὄχι μόνον δέν συνέβαλε

στά ἀνωτέρω, ἀλλά καί ἀντέδρασε δυναμικά σέ πολλές περιπτώσεις: Δημ. Δούλη, Κορυτσά, Κολώνια, Μητροπολίτη Σπυριδῶνα Βλάχο, ἀποκλεισμό Ἀγίων Σαράντα κ.ἄ.). Ἐτσι ἐνήργησε καί ὁ Σπ. Μήλιος (Σπ. Μ.) ἀπό τή Χιμάρα, ταγματ. τοῦ Ἑλλην. Στρατοῦ, πού ἀνεκήρυξε τήν Ἀὐτονομία τῆς Χιμάρας (Σ.Σ.: Καί ἡ ἐνέργεια αὐτή τοῦ Σπ. Μ. ἦτο ἀντίθετη πρὸς τίς ἐνέργειες τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως). Σύμφωνα μέ τό σχέδιο, ὕστερα ἀπό αὐτή τήν Ἀὐτονομία, θά ἀκολουθοῦσε τό αἴτημα γιά τήν ἐθελοντικά τάχα ἔνωση μέ τήν Ἑλλάδα. (Σ.Σ.: Ἡ ἔνωση αὐτή δέν θά ἦτο "τάχα", ἀλλά πραγματική καί ὁ ἄμεσος στόχος γιά τούς ΒΗπειρωτές καί μάλιστα ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ, ὅπως καταφαίνεται καί στήν τελευταία Προκήρυξη τῆς προσ. Ἀὐτονόμου Κυβερνήσεως, παραδίνοντας τήν Ἀὐτόνομο Ἡπειρο στόν Ἑλλην. Στρατό 24.10.14).

»Σ' αὐτή τή σωβινιστική δραστηριότητα ἀντιπαράταχθηκε ἀποφασιστικά ὁ ντόπιος ἀλβανικός πληθυσμός. Οἱ πατριῶτες ὄργανωσαν ἔνοπλες τσέτες ἐνάντια στίς Ἑλληνικές συμμορίες». (Σ.Σ.: Ἡ δραστηριότητα αὐτή, τῆς Ἀὐτονομίας καί Ἀνεξαρτησίας δέν εἶναι κἀν «σωβινιστική», ἀλλά ὑψίστη πατριωτική μέ πολλούς ἡρωισμούς καί αὐτοθυσίες ἐπί 8ῆμηνο ὀλόκληρο ἐθελοντῶν, πού ὀργανώθηκαν καί σέ τακτικό στρατό στήν πατρίδα τους, καί ὄχι «συμμορίες». Τουναντίον ἡ Ἀλβανική μειονότητα στή Β. Ἡπειρο ἐτάχθη ὑπέρ τῆς ἐνώσεως μέ τήν Ἑλλάδα (Πρεμετής κ.ἄ.). Ὁ δέ Ἀλβανικός στρατός Β. τῆς Κορυτσᾶς τοῦ Δυρραχίου κ.λπ., διοικεῖτο, κυρίως ἀπό Τούρκους, Ὁλλανδούς κ.ἄ. ἀξιωματικούς, καί ἐθαύμαζαν τήν γενναιοτητα τῶν Ἀὐτονομιῶν (π.χ. στό Βεράτι ὁ Μουσαῖ Κιαζήμ». (Α' Π.Π.: Ὁ Ἀὐτονομιῶν Ἀγῶνας Β. Ἡπεί-

ρου 1914 ἀπό τή σκοπιὰ τῶν ἀγωνιστῶν, Ἀθ. 2004, 32-34).

Καί τελειώνει τό βιβλίο αὐτό μέ τόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918) καί, δῆθεν, «τά σχέδια τῶν Μ.Δ. γιά ἓνα νέο διαμελισμό τῆς Ἀλβανίας» (σ.σ. 118-120), ὅπου γίνεται μνεῖα, κυρίως, γιά τό «Μυστικό Σύμφωνο τοῦ Λονδίνου (26.4.1915), τό ὁποῖο προέβλεπε «νά καταλάβῃ ἡ Ἰταλία τήν Αὐλῶνα, τήν περιοχή γύρω τῆς καί τή νῆσο Σάσωνα... ἐνῶ στήν Ἑλλάδα θά ἔμεναν οἱ νότιες περιοχές... Τό Μυστικό αὐτό Σύμφωνο «ἀντιτίθονταν στίς ἀποφάσεις τῆς Διάσκεψης τῶν Πρεσβευτῶν τοῦ Λονδίνου τοῦ 1913, καί ἀποτελοῦσε παραβίαση γιά τήν ἀνεξαρτησία καί τήν ἐδαφική ἀκεραιότητα τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους». Ἐπακολούθησαν πάντως διακυμάνσεις κατά τή διάρκεια τοῦ Πολέμου αὐτοῦ, μετά τή λήξη τοῦ ὁποῖου, τελικά, ἐπανερχοῦνται στά πρό τοῦ Πολέμου Ἑλληνοαλβανικά ὄρια, μέ

τήν ὑποχρέωση ὅμως τῆς Ἀλβανίας, τουλάχιστον, νά σεβασθῇ τά μειονοτικά καί τά λοιπά δικαιώματα, κυρίως, τῶν ἀδελφῶν μας ΒΗπειρωτῶν, ὡς τῆς βασικώτερης Ἑθνικῆς Μειονότητας, σύμφωνα καί μέ τήν κατωτέρω γνωστή ἐγγραφή Δήλωσῆς τῆς, στήν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν (ΚΤΕ), τῆς 2.10.1921, πού ὑποχρεώθηκε νά ὑποβάλλῃ ἡ Ἀλβανία, προκειμένου νά ἀναγνωρισθῇ ὡς μέλος τῆς (Γ. Χ. Παπαδοπούλου: Ἡ Ἑθνική Ἑλλην. Μειονότητα εἰς τήν Ἀλβανίαν καί τό σχολικόν αὐτῆς Ζήτημα, ἐκδ. ΙΒΕ ἀρ. 7 Ἰω. 1981, 107): «Οἱ Ἀλβανοὶ ὑπήκοοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς μειονότητας φυλῆς, θρησκείας ἢ γλώσσης, θά ἀπολαύωσι τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως καί τῶν αὐτῶν ἐγγυήσεων ἐν τῷ δικαίῳ καί τοῖς πράγμασιν, τῶν ὁποίων ἀπολαύουν καί οἱ ἄλλοι Ἀλβανοὶ ὑπήκοοι.

Ἡ συνέχεια τήν Τρίτη

Ἡ ἱστορία πού διδάσκονται τὰ Ἑλληνόπουλα στή Β. Ἡπειρο!

τοῦ Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου

50

Θά κέκτηνται εἰδικώτερον ἴσον δικαίωμα ὅπως διατηρῶσι, διευθύνωσι καί ἐλέγχωσιν ἰδίους ἐξόδοις, ἢ ὅπως ἰδρύωσιν ἐν τῷ μέλλοντι ἀγαθοεργά, θρησκευτικά ἢ κοινωνικά ἰδρύματα, σχολεῖα καί ἄλλα ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα, ὡς καί τό δικαίωμα νά ποιῶνται ἐλευθέρως ἐν αὐτοῖς χρῆσιν τῆς ἰδίας τῶν γλώσσης καί νά ἐξασκῶσιν ἐλευθέρως τήν θρησκείαν τῶν. Ἡ Ἀλβανική κυβέρνησις, ἐντός ἑξ μηνῶν ἀπό τῆς παρούσης Δηλώσεως θέλει παρουσιάσει εἰς τό Συμ-

βούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν λεπτομερεῖς πληροφορίας ἀφορώσας τό νομικόν καθεστῶς τῶν Ἐκκλησιῶν, Μονῶν, Σχολείων, ἐθελοντικῶν Ἰδρυμάτων καί Συλλόγων φυλετικῶν, θρησκευτικῶν καί γλωσσικῶν μειονοτήτων. Ἡ Ἀλβανική Κυβέρνησις θά λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς συστάσεις, αἱ ὁποῖαι θά γίνωσι πρὸς αὐτήν ὑπό τῆς Κ.Τ.Ε. ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου».

– Καί τῆ Δήλωση αὐτήν, ὁμως, ἔκτοτε, δυστυχῶς, δέν ἐφήρμοσε! Ἦδη ἀπό τό ἐπόμενο ἔτος

(1922) προκάλεσε τό Ἐκκλησιαστικό Ζήτημα (1922-1937) καί ἐπέβαλε τό Αὐτοκέφαλον τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀμεσώτερα στήν Ἀλβανική Κυβέρνηση. Ἐν τῷ μεταξύ περιορίζουν τήν ἀναγνώριση τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μόνον σέ 99-100 χωριά στίς περιοχές μεταξύ Ἀργυροκάστρου-Δελθίνου-Ἀγ. Σαράντα-Βούρκου. (Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου: Ἡ Παιδεία στή Β. Ἡπειρο μετὰ τό '21, Ἀνάτ. Ἀθ. 1988, 373), πού ἀποκαλοῦνται μέχρι καί σήμερα «Μειονοτικές Ζώνες»!

Ἀκολουθεῖ τό Σχολικό Ζήτημα μέ ἀπόπειρα γιά τόν ἐξαλβανισμό τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων (1929-1933), πού προκάλεσε τόν Σχολικόν Ἀγῶνα τῶν ΒΗπειρωτῶν (1933-35), οἱ ὁποῖοι δικαιώθηκαν στήν ΚΤΕ καί τό Δ.Δ. Δικαστήριον τῆς Χάγης (Πράξη 65/1935: Γ.Χ. Παπαδοπούλου... ἔ.ἀ. σ.σ. 107-

121). Κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (1939-1945), ὑπαχθεῖσα στό Ἰταλικό Κράτος συνεπολέμησε κατά τῆς Ἑλλάδος ἤδη ἀπό 28.10.1940, μέ ὅλα τὰ συνεπακόλουθα κατά ΒΗπειρωτική Ἐποποιία 1940-41 καί στήν Κατοχή, συμβάλλουσα καί στά ἐγκλήματα τῶν Μουσουλμάνων Τσάμηδων στή Θεσπρωτία (1940-1944) [Ἀπ. Π. Παπαθεοδώρου Ἀ' Π.Π.): Οἱ Μουσουλμάνοι Τσάμηδες UCK-UCC- Ἀλβανοί-Τούρκοι-οἱ Ἀλβανοτσάμηδες, ἐκδ. Γ' Ἀθ. 2007, σ. 34 κ.ἔ.].

Κατά τό ἀθεϊστικό καθεστῶς τῆς Ἀλβανίας (1944-1990), ὅπου οἱ ἀδελφοί μας ὑπέστησαν τά πάνδεινα, στίς ἀνωτέρω «μειονοτικές ζώνες» διατηρήθηκε στά ἐν λόγῳ σχολεῖα ἢ Ἑλληνική γλώσσα, καθῶς καί στά σχολικά ἐγχειρίδια, μέ κύριον, ὁμως, στόχο τήν ἐπιβολή τῆς ἀθεϊστικῆς καί λοιπῆς μαρξι-

στικῆς θεωρίας, καθῶς καί στόν μισελληνισμό, μέ ἀπώτερον στόχο τόν ἀφελληνισμό τοῦ ΒΗπειρωτικοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ χώρου. (Ἀ' Π.Π.: Ἡ παιδεία στή Β. Ἡπειρο... ἔ.ἀ. 374 κ.ἔ.).

Φθάνομε, τέλος, στήν αὐτοκαθαίρεση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Καθεστώτος καί τόν «Ἐκδημοκρατισμό» στήν Ἀλβανία (1990-Σήμερα), μέ τήν ἐλπίδα ὅτι πολλά ἀπό τά ἀνωτέρω κακῶς ἔχοντα θά διορθωθοῦν.

Ἐν τούτοις, ὅπως ἤδη ἔχομε ἐπισημάνει, «ἐλάχιστα ἐπετεύχθησαν, ἀλλά καί νέα ὀξύτερα προβλήματα προκλήθηκαν, μέ εὐθύνη ὅλων τῶν παραγόντων, καί πρό πάντων, τῆς ἰδίας τῆς Ἀλβανίας».

Κραυγαλέο παράδειγμα καί τά ἐν λόγῳ σχολικά ἐγχειρίδια Ἱστορία τῆς 5ης, ἐκδοση 1996, καί τῆς 6ης τοῦ βαταξίου Σχολείου, μεταφράσεις στήν Ἑλληνική ἀπό ἀντί-

στοιχα, πού διδάσκονται στά Ἀλβανικά σχολεῖα. Συγκεκριμένα καί αὐτά μέ ἐκεῖνα τοῦ προηγηθέντος Κομμ/κοῦ "χοτζικοῦ" καθεστώτος, ἀφαιρέθηκαν μόνον τά σχετικά μέ τήν ἀθεϊστική ἰδεολογία. Τουναντίον τά λοιπά μέ τήν παραχάραξη τῆς Ἑλληνοαλβανικῆς Ἱστορίας καί τήν τάση πρὸς ἀφελληνισμό τοῦ ΒΗπειρωτικοῦ χώρου, οὐσιαστικά, παραμένουν ἀμετάβλητα, παρά τό γεγονός, ὅτι ἀπό ἐτῶν προεβλέφθη σχετική μικτή ἐπιτροπή, πρὸς ἀποκατάσταση, κατά τό δυνατόν, τῶν κακῶς ἐχόντων!

Εὐχόμεθα, ὅπως ἡ σημερινή νέα Ἑλληνική Κυβέρνηση θά ἀντιμετωπίσῃ καί τό θέμα αὐτό ἐντονώτερα καί ἀποτελεσματικώτερα, πρὸς ὄφελος καί τῶν δύο γειτονικῶν καί φίλων κατὰ τά ἄλλα Λαῶν!

ΤΕΛΟΣ